

Irek Widera

ÔSTATNI ELWER

Gerard Kapol - fusbalyrz

Kamil Maślōnka – praktikant

a dalij: Reżyser i redachtory: Dariusz Srokowski, Tomasz Żyniok, Mateusz Gaik.

BINA PIYRSZO - **Dzisiej**

Sztudyjo we telewizyi. Epny szrajbtisz, sztyry zwyrtane zesle, pora mōnitorōw kere lang pokazujōm nafolowany sztadiōn, jakeś pomotlane droty na zolu, pora pociepanych bele kaj kartek, czorne kamery, ciciate mikrofony a ôd zadku blank modro ściana. Tulma ludzi w ancugach, cwitrach, treskach a każdy kajś tyro, za czymś sznupie, kogoś woło, ferfluchtuje a przezywo bez mobilniok. Bajzel kej w babskij taszcze...

Reżyser – Burdel jak w damskiej torebce! Gdzie jest moja kawa?! Zuza! Popraw makeup paniu Tomkowi bo mu się czoło świeci jak choinka na Wielkanoc! Te papiery na podłodze! Czy ktoś to może pozbierać? Co tu robi pies z trzema nogami?! O! Kamil! Gdzie ty się szwendasz! Masz tego człowieka? Gdzie on jest?!

Kamil - U golacza na dole! A potym jeszcze mo zōńś do Żanety. Przido mu sie troszka sztafirōnku bo ôszkliwie...

Reżyser – Młody człowieku! Tyle razy ci już tłumaczyłem, tak?! Zostaw gwarę dla wizyt na tym twoim zasmrodzonym Śląsku! Tu, w Warszawie używamy wyłącznie literackiej polszczyzny, tak?! Jasne?!

Kamil – A dyc sōm profesor Miodek niyroz tuplowoł, co godka ślōnsko to je yno ańfachowy zort godki staropolskij. A powiydzie mi yno, po jakimu szrajbowoł taki Kochanowski eli Rej? Po staropolsku, pra? Tōż po mojemu jo używōm yno literackij godki!

Reżyser – Kamil, litości! Ty mi tu nie filozofuj tylko gnaj po tego człowieka bo za piętnaście minut ruszamy z lajfm, tak?! Spójrz! Prowadzący już są na miejscu!

Kamil – Nale...

Reżyser – Pięć minut! Masz pięć minut młodzieńcze i widzę tą chodzącą legendę przed kamerą na fotelu pomiędzy Darkiem a Tomkiem! Jasne?!

Kamil – Ô Szkōt!

Reżyser – Jaki Szkot do jasnej cholery?!

Kamil – Pies co mo trzy szłapy! Szkōt! Pōdź sam giździe pierōński!

Reżyser – Kamil! Ty dokąd?! Stój!

Kamil – Nale Szkōt...

Reżyser – Albo się zajmiesz pracą albo fruniesz! Gość do studia! Teraz!

Kamil - Mōm gyfil, co to niy ma dobry idyj!

Reżyser – Kreację rzeczywistości zostaw mnie! Pięć minut Kamil! Pięć minut i legenda w studio albo ty wracasz pierwszym pociągiem do tej swojej Rudy Śląskiej...

Kamil – Na Halymba...

Reżyser – Bezpownotnie młodzieńcze! Ostatecznie i definitywnie, tak?!

Kamil – Dobra, już dobra. Skludza wōm tego chopa, nale cobyście yno niyskorzjij niy wajali...

BINA DRUGO – **Przedwczora**

Kamerlik we sztokowcu TVP. Szrajbtisz, dwa zesle, prosty fach, na ônym pora rubych buchōw. Producynt stoi wle okna i filuje w jakeś papiōry. Klupanie do dźwiyrzy i rajn wlażuje Kamil.

Reżyser *(trocha niypewnie, choby zamysłōny)* – Tak?

Kamil – Wołaliście mie...

Reżyser – A tak tak! Ty jesteś Kamil Maślanka, prawda?

Kamil – Maślōnka...

Reżyser – Maślunka?

Kamil – Maślōnka...

Reżyser – Maślułka?

Kamil – Ma..ślōn..ka...

Reżyser – Ma..śłoł..ka?

Kamil – Maślōnka!

Reżyser – Dobra! Skończmy z tym. Może po prostu Kamil, tak?

Kamil – Ja...

Reżyser – No tak. Właśnie... *(kuco)* Powiedz mi Kamil, skąd ty się tu wzięłeś?...

Kamil – Ta frełka z dołu mi kosała sam przijś...

Reżyser – Myślałem raczej o tym, skąd się wzięłeś w naszej redakcji?

Kamil – Nō ganz normal. Z anōnsa... dołech ôdpedzyni i...

Reżyser – Uch... Ale skąd tu! W Warszawie?

Kamil – Z Halymby!

Reżyser – Nie do końca mi o to chodziło ale nieważne... A właściwie bardzo ważne, bo właśnie dlatego tu jesteśmy! Znaczy... Ty tu jesteś w tej chwili bo ja tu jestem zawsze...

Kamil – Ja...

Reżyser – Tak ty! Słuchaj Kamil! Krótco bo czas nagli! W czym rzecz... Od wczoraj jesteśmy w półfinale, tak? Masakra jakaś! Szok! Po czterdziestu latach, niemal tego samego dnia zagramy o finał z Niemcami... Rozumiesz!? Tak? Nie rozumiesz? Nieważne! Ja to pamiętam. Pamiętam tamten mecz, każdą minutę, każde podanie, każdą akcję! Ale to była jazda! Coś wspaniałego! Ty to pamiętasz?! Nie pamiętasz, bo jak... Ty masz teraz ile lat...?

Kamil – Dwajścia sztyry.

Reżyser – No! Czyli nie pamiętasz! Nie masz prawa tego pamiętać!

Kamil – Godali mi ô tym szpilu...

Reżyser – A ja to przeżyłem młodzieńcze! Wiesz!? Na własne oczy! Tu! *(klepie sie we klata)* Głęboko, w sercu! Jeszcze dziś kiedy sobie o tym pomyślę mam ciary... Cholera! Tyle zabrakło! *(rozszyrzo palce, pokazuje wela)* Tyle i byłby finał, tak?! Tyle zabrakło! Czujesz to młodzieńcze? *(dźwigo ramienia wysoko i dziwo ôknym na Warszawa kajś na dole i modre niebo na wyrchu)* Finał mistrzostw Europy! Coś o czym marzą pokolenia! Generacje! Narody całe oczekują! Bo piłka to przecież religia, tak?! Świętość! Liturgia i orgia zarazem! Teatr i misterium! Wojna i szaleństwo! *(wypuszczo z gorści kartki kere przodziej już fest popuczyć; schyło sie i zbiyro do kupy)*

Reżyser – O czym myśmy to...

Kamil – Ô tym szpilu we siedymdziesiōnym szōstym...

Reżyser – A tak tak! Więc słuchaj Kamil! Bo ty jesteś ze Śląska, tak?

Kamil – Ja.

Reżyser – No właśnie! Od razu poznałem po akcencie! Pomyśleliśmy sobie w redakcji, że ten półfinał będzie wielkim świętem i że do studio musimy zaprosić kogoś niezwyklego, tak? Pierwsza myśl: trener tamtej jedenastki. No, ale on już niestety nie żyje... Wtedy zaczęliśmy

rzucać nazwiska graczy z tamtej legendarnej jedenastki! Okazało się, że kilku znajduje się na drugim końcu świata, kilku innych już na tym lepszym ze światów. Po wyczerpaniu wszystkich możliwości została właściwie tylko jedna opcja. Jedyny z tamtej legendarnej jedenastki!

Kamil – Nale, co jo mõm do tego?

Reżyser – Pojedziesz na Śląsk młodzieńcze. Znajdziesz tego człowieka i przywieziesz! Tu do Warszawy! Prosto do studia, tak? Dwa dni i ani minuty później! Proste...

Kamil – Ja. Gryfnie. Yno dalij niy wiym ô kogo sie tak rychtig rozchodzi?

Reżyser – O święta ignorancjo! Nie słyszałeś nigdy nazwiska Kapol?!

BINA TRZECIO – **dzisiaj**

Sztudio.

Srokowski – „Co za wieczór, co za noc” jak śpiewała kiedyś Kora z Perfektem! Siódmy lipca, środa, godzina dwudziesta piętnaście! W to piękne słoneczne popołudnie ze studia TVP witają państwa bardzo serdecznie Dariusz Srokowski i...!

Żyniok – ...i dobry wieczór!

Srokowski - Czterdzieści sześć lat temu, w stolicy Jugosławii stanęły naprzeciwko siebie jedenastki Polski i RFN. Tamten pamiętny półfinał w deszczowym Belgradzie rozstrzygnęły rzuty karne. A jak będzie dzisiaj?!

Żyniok – Ja mam nadzieję Darku, że dzisiejszy pojedynek dostarczy nam równie potężną dawkę emocji, jeśli nie mniejszą!

Srokowski – Już niebawem połączymy się z naszymi komentatorami na londyńskim stadionie Wembley, Mateuszem Gaikiem i Maciejem Nieszcześnie! Zanim to jednak nastąpi powitajmy w studiu jednego z bohaterów tamtego pamiętnego meczu, pana Gerarda Kapol!

Żyniok – A ponieważ jest to człowiek ze Śląska zaryzykuję twierdzenie, że tym razem nie będzie to tylko jedna truskawka na torcie ale cały tradycyjny śląski kołacz truskawkowy!

Sztuba reżysera.

Reżyser – Kamil! Chodź tu w tej chwili! Kto to jest?!

Kamil – Nõ... Redachtõry i Acik!

Reżyser – Kto?

Kamil – Ôd lewyj: Srokowski, Żyniok i Kapol!

Reżyser – Gerard Kapol?

Kamil – No dyc! Gerhat Kapol! Chop, kierego kozaliście mi sam skłudzić!

Reżyser – Gerard Kapol, członek tamtej znakomitej drużyny?

Kamil – Taaadam!

Reżyser – A możesz mi wytłumaczyć, w co ten facet jest ubrany?

Kamil – No dyc widzicie! Ańfachowy ancug... Skrõmnie nale szykownie...

Reżyser – Ten krój był modny w latach siedemdziesiątych ubiegłego wieku!

Kamil – Chop sie uwziõn, co tak bydzie zocnie!

Reżyser – Boże! Skąd on to wytrzasnął? Z wysypiska na Kampinoskiej?!

Kamil – Ze szranku we familoku na Dymbiõńsku!

Reżyser – Nooo, to właściwie wszystko tłumaczy! Żywy skansen!

Sztudio.

Srokowski – Panie Gerardzie, jest pan członkiem tamtej legendarnej jedenastki a dokładnie trzynastki. Krótka! Jak wyglądała pana droga na piłkarską Olimpię?

Kapol – Ja chopy! Jo na żodnyj olimpiadzie niy gro! We siedymdziesiōntym drugim szpilōlech jeszcze w eLZeteSie Palowice. A sztyry roki dalij to jo już miōlech szlus z fusbalym bez tyn umfal...

Srokowski – No właśnie! Fascynująca jest ta historia pana peregrynacji z małych peryferyjnych boisk na stadiony świata! Porozmawiajmy o początkach pana kariery! Prześledźmy brawurową promocję z Ceklasowej drużyny przez ekstraklasę do gry w trykocie z orłem na piersi...

Kapol – Tresek ze adlerym miōlech zowdy...

Żyniok – O! Jakie to epickie!

Kapol – Ja! Mōj piyrszy fusbalklub to bōł Ōrzōł Palowice!

Srokowski – A później panie Gerardzie kolejne szczeble na drabinie do kariery! Pokonywane, dodajmy, w tempie iście sportowym.

Żyniok – Darku! Nie bójmy się tego twierdzenia, że był to taki trójskok wzwyż o tycze!

Kapol – Ja! Z Palowic trefiōlech do Czerwiōnki bo fedrowōlech wtynczos na Dymbiynsku. Dali mi kwatyr we familoku to żech ani za dugo niy myndykowōł: mōm sie przebiyrac eli niy. Przodzij dziyn w dziyn ōziym kilōmyjtrōw na kole żech dupōł na gruba... Nale pōł roku dalij zaś mi prziszło rajzowac, yno tōm razōm cugiy na Rybnik. Przedali mie do ROWu za waszmaszina Światowit i blank nowe koło Huragan. ROW groł wtynczos we piyrszyj lidze to miōlech se to fest w zocy. Nale hań tyż dugo niy pogrołech bo trzecigo aprila siedymdziesiōntego trzecigo szczeliōlech tora Legii i ōd szlugu upōmniało sie ō mie Ministerstwo Ōbrony Narodowyj...

Srokowski – Otwarły sie zatem przed panem drzwi do gry w klubie przy Łazienkowskiej?

Kapol – Ja! Yhm... Dźwiyrza klubu Śniardwy Ōrzysz! Pōł roku na polskim Sybirze! Niyskorziz bōły Czorni Radōm, Zawisza Bydgoszcz i yntliś Ślōnsk Wrocław. Tako pōńc po roztomajtych wojskowych manszaftach. Szpilołbych sie we eLZeteSie Palowice to Jaruzelski by sie ō mie na zicher niy dowiedziōł.

Srokowski – Ale ta gra w klubach wojskowych dała panu szansę debiutu w reprezentacji...

Kapol – Za wiela to żech sie w tyj reprezyntacyji ani niy pogroł...

Srokowski – Tak. Wszyscy pamiętamy tą dramatyczną sytuację w ostatnim meczu sparingowym tuż przed wylotem na olimpiadę do Montrealu...

Kapol – Tela yno, co to niy bōł szpil reprezyntacyje yno Ślōnsk groł frojndszaftszpil ze takim jednym czeskim manszaftym spod Pardubic. Wiycie, tako szworto zorta. Yno zaccōn sie szpil poszli my z takim pepikiym na presa. Miōlech pecha, bo tyn paciulok bōł fest rozfechtowany i trefił mie w golynie wyszpanowanōm gyrōm, gynał spodkiym gulera. No a ku tymu mōj feler: zapōmniōlech wciepnōńc pod sztuce szyjnbanszuce. Knaga prasła choby sztrajhecla...

Srokowski – Potem szpital, długa rehabilitacja, i walka o powrót do wielkiej piłki, która trwała kilka lat...

Sztuba reżysera.

Reżyser – Czy na Śląsku wszyscy posługują się takim prymitywnym słownictwem?!

Kamil – Niy... Yno echt Ślōnzoki!

Reżyser – Tyle lat edukacji u podstaw i żadnych efektów...

Kamil – I trufōm, co tak ōstanie...

Sztudio.

Srokowski – Cofnijmy się jednak do wspomnień. Jak pan dziś, z perspektywy czasu postrzega tamto spotkanie w deszczowym Belgradzie?

Kapol – Ja!... Mocie recht! Powiym wōm, gichało wtynczos bez dołki dziyń choby z fojerszpricy! Szpilplac bōł nasiōnkniōny choby szwam w badyhauzie...

Srokowski – E! Tak... Piękna metafora panie Gerardzie. Wróćmy jednak do samego meczu. Można było zakładać, że reprezentacja RFN od samego początku przypuści frontalny atak chcąc ustawić sobie ten pojedynek już w pierwszych minutach...

Kapol – Ja! Gynał! Szturmowali nasza połówka szpilplacu sprōwnie i wartko choby we trzydziestym dziewiōntym...

Srokowski (kuco) – Tak! Niemniej, polska obrona okazała się być bardzo szczelna a bramkarz w życiowej formie. Trzeba też przyznać, że w wielu sytuacjach dopisywało nam po prostu szczęście.

Kapol – No toć! Roz lata, dwa razy supek. Roz sie Hoenes luftnył, roz Vogst lutnōł tak, co na zicher jakigo ptoka w lufcie trefił. Bōnhof mioł sposobnoś sōm na sōm z tormanym tela, co ôbklojznōł na mokryj trowie i bal trefił na aus! A! I jak Beckenbauer szczyłoł z winkła to sie bal niy dokuloł do tora yno stanył w ciaplycie!

Sztuba reżysera.

Reżyser – Przecież tego nikt nie zrozumie!

Kamil – Mocie recht! Niyhyrsko to spokopić, a ôsobliwie, kej ftoś sie niy zno na fusbalu! Nale sami musicie uznać, co chop sprownie mianuje wszyski detaje a drobiozgi!

Reżyser – Jeszcze ty mi tu teraz bełkocz w tym swoim grubiańskim dialekcie! Wyjdź!

Kamil – To może jo...

Reżyser – Darek! Zróbcie coś zanim wejdziemy z transmisją, tak?! Zagadajcie tego człowieka! O! Już wiem! Może Tomek będzie w stanie coś dopowiedzieć?! Przecież grał kilka lat w Schalke! Tomek! Słyszysz mnie? Tomek! Spróbuj coś tłumaczyć!

Sztudio.

Srokowski – To była złota generacja a pana określano jako cudowne dziecko polskiego futbolu!

Żyniok – To było bogate pokolenie a pana definiowano jako wspaniałą pociechę dla polskiej piłki nożnej!

Sztuba reżysera.

Reżyser – Ja zaraz dostanę szafu! Tomek! Ty masz tłumaczyć naszego gościa a nie to co mówi Darek!

Sztudio.

Kapol – Jaaa! Padocie, jo szumny bajtel?! Żurnalisty roz za kej poradzōm beblać bez cweku. Nale rychtig! Mi sie zdo, co we „Robotniczyj”, jakiś świtniōny żurnalista coś takigo naszkryfloł. Tela yno, co jo bōł już wtynczos dwajścia ôziym rokōw stary!

Żyniok – Tak! Upadacie ja szumiące dziecko?! Dziennikarze raz za kiedy dają radę bełkotać bez pinezki! Ale prawidłowo! Mnie się zdaje, co w Robotniczej, jakiś kopnięty dziennikarz coś takiego narysował! Tyle, co ja byłem już w tym czasie stary, dwadzieścia osiem lat!

Kapol – Po jakimu tuplujecie moja godka?

Żyniok – Po jakiemu dublujecie moją gwarę?

Sztuba reżysera.

Kamil – Coś tymu waszemu redachtōrowi niy idzie tyn iberzicōng...

Reżyser – Nie wiem co do mnie mówisz ale chyba się tym razem muszę z tobą zgodzić... Tomek! Halo! Niech Darek prowadzi rozmowę. Mamy pięć minut do transmisji!

Sztudio.

Srokowski – Wróćmy do pana. Trener zdecydował się nie wystawiać pana w wyjściowym składzie. Jak pan myśli, dlaczego? Był pan przecież w tamtym czasie w fenomenalnej formie.

Kapol – Wiycie... Tryner to bōło echt dobrocisko, nale tyż fest szusiaty a przy tymu pamiyntliwy. Stykło roz mu depnōńc na plynskyrz i sie miało popapane. A jo mioł taki jedne felerne przitrefiynie i to zarozki piyrszego dnia kej my yno przijechali do tego Belgradu. Kwatyrowoł żech w jednyj sztubie z takim abwerszpilerym ze Zogłymbio Sosnowiec...

Żyniok – Tak! Przypomnijmy panie Gerardzie! W tamtej kadrze trzon stanowili piłkarze ze Ślaska!

Kapol – Ja! Zogłymbiok bōł już taki trocha ôswojōny. Trzi roki szpiloł we Tychach. No i tyn pierōn ani niy wiym kedy spatrzoł flaszeczka rakije. Po prowdzie to koždy z manszaftu sie tako lajstnōł na dziyń dobry, nale yno my mieli tyn unglik, co tryner gynał nōm wparził do sztuby. I ôto ôba mieli my forbaj. A tela, co my sie siedli po wieczery, zakurzili po cigarecie i znodli w wertiko kieluszki... Za wiela tyj rakije ani niy bōło, ledwo po achtliku na gowa. Nale powiym wōm, ôszkliwo bōła ta gorzołka. Tako ganz ańfachowo berbelōwa. Chyrtoń mi przepoliła aże godać niy szło. Zagłymbiok rzigoł w haźlu dalij jak widzioł a na drugi dziyń pōł manszaftu lazowało choby jake fantōmy...

Żyniok – Muszę się z panem zgodzić, choć obecnie w Chorwacji dostępne już są bardzo różnorodne, zarówno smakowo jak i gatunkowo rodzaje rakiji!

Sztuba reżysera.

Reżyser – A Jezus Maria!!! Co ten człowiek opowiada!

Kamil – Snadnie! Redachtōr musioł moc rajzować a poprōbować roztomajtyj gorzołki!

Reżyser – Ja mówię o tym twoim... Ekspercie!

Kamil – Ja! Musicie uznać, co chop mo ale perfektno pamiynć! Spamiyntać tela faktōw. Nic yno pokwolać! Przeca tyn tref bōł szterdziści szejś rokōw do zadku!

Reżyser – Jak tu nie mam zamiaru nic uznawać! Halo! Krzysiu! Za ile to wejście? A nie możemy dać jakichś reklam? Tak, teraz! Co? Cokolwiek, co zajmie czas do transmisji! Podpaski, szampon przeciwłupieżowy i pigułki na rozwolnienie!? A coś bardziej męskiego?

Nie wiem! Piwo, karkówka, tabletki na erekcję?! Darku! Przerwij ten jego monolog! I Tomek też niech się lepiej już nie odzywa!

Sztudio.

Srokowski – Długo w tym meczu pan grał na ławce rezerwowych, ale w końcu trener zdecydował się skorzystać z pana usług?

Kapol – Ja, yntliś dostołech szansa. Tela, co ônaczyłech rozgrzywka ôdkônd fusbalrichter zapiskoł na drugo połôwka szpilu...

Żyniok – Panie Gerardzie! Więc powiada pan, że jako prawdziwy profesjonalista prowadził pan intensywną rozgrzewkę żeby być gotowy w każdej chwili wejść na boisko?

Kapol – No dyć godôm! Sie pado rozgrzywka a jo bôłech wtynczos ale fest zmarźniynty!

Srokowski – Ale oto nadchodzi osiemdziesiąta dziewiąta minuta meczu i...

Kapol – Hyjsty cajt! Wela idzie tyrać na ausie bez cweku w takim dyszczu! Ôwerol wozył bodej ze piyndziesônt fôntôw. Choby mi ftoś miech cymyntu zaciepnôł na plery!

Srokowski – ...wchodzi pan na murawę...

Kapol – Ja! Yhm. Murawa! Istne barzoły!

Srokowski – ...a chwilę potem sędzia kończy to spotkanie co zapowiadało dodatkowe trzydzieści minut czyli całe tysiąc osiemset sekund gry! A dokładnie pół godziny...

Żyniok – I to już była niestety ta faza meczu, kiedy przegrywający przegrywa!

Sztuba reżysera.

Reżyser – O żesz! Nie! Nie nie nie! Niech on nie zdejmuje tej marynarki! Tomek! Darek! Zróbcie coś z tym! No nie wierzę! Po prostu w to nie wierzę! Jak to uzasadnisz?!

Kamil – Za zicher zônaczyło mu sie gorko ôd tych srogich byrnôw we sztudio...

Reżyser – Ja mówię o tej koszulce pod marynarką!

Kamil – Tresek jak tresek. Bioły i bodej czysty! Fresz und zauber jak sie to godo!

Reżyser – Ale ten orzełek na piersi...!

Kamil – Adler, ja? Jo mu padoł, co to je ale fałeszny ajnfal! Ale chop sie niy doł przegodać! Pado, co to je fest zocny gyszynk.

Reżyser – Koszulka reprezentacji Niemiec?!?!

Kamil – Ja! Gynał! Z hańtego szpilu! Tresek ôd samego Berndta Holzenbeina!

Reżyser – Ja się załamie! Dajcie przekaz ze stadionu! Co? Dopiero za pięć minut?! Przecież pięć minut temu było za pięć minut! To niech chociaż kamera nie pokazuje planu ogólnego! Tak! Tylko same twarze! Tylko twarze! No przecież nie można zakazać mu się uśmiechać! Nie ma dwóch zębów? To studio już gorsze rzeczy widziało! To i tak lepsze niż koszulka reprezentacji Niemiec w TVP Sport!

Kamil – Jo wôm padoł, co to je ale fest ryzyrōnek puszczać tego chopa na wizjo!

Reżyser – Milcz! Ty już lepiej milcz!

Sztudio

Srokowski – Dogrywka nie przyniosła rozstrzygnięcia i potrzebne były rzuty karne a konkretnie cała seria rzutów karnych czyli pięć co razem daje nam dziesięć!

Żyniok – Przypomnijmy. Do karnych każda drużyna wyznacza pięciu graczy i bramkarza...

Srokowski – Pierwszych osiem strzałów było celnych co oznaczało, że żaden bramkarz nie popisał się obroną... Nadeszła zatem ostatnia kolejka...

Kapol - Tyn ôstatni elwer mioł tak rychtig szczyłać Ziga, nale tak sie zmachoł lotaniym za Bõnhofym, co ôdkozoł na ôstatni driker. Szłapy mu tyrpało choby mioł je zrychtowane z galertu. Ô tym, co byda szczyłoł dowiedziołech sie już hań, na põjstrzodku szpilplacu. Niy powiym, lynkołech sie. Koždy elwer to srogo ôdpedzialnoś a tyn ôstatni to już tak bysztimt. Tym bardzij, co piyrszych ôziym wpadło do neca. Żodyn fusbalyrz sie niy pomylił. Przyszła moja raja. Widziołech co Majer przy każdym elwrze sie ciepie na bok. Wtynczos żech se uznoł, co ciulna ofyn w põjstrzodek tora! Tõż biera bala i krocza do sztrafraumu. Stawiõm bala na wopnie. Filuja na nia i cofia sie aże za linijo. Dziwõm sie na Majera a Majer na mie. Choby dwa szauszpilery co grajõm we westernie. Biera fechtõng. Fusbалrichtер pisko. Leca coroz gibcij po tym marasie, sztole mi sie toplajõm. Majer rozkłodo ramiynia, jo myndykuja: piznõnc na cołko para z kapy eli lekuśko falesznie z efyja? Jeszcze sztyry kroki. Kapa, efyj, efyj eli kapa... Dźwigõm szłapa, Majer ôdrywo sztole ôd linie, a jo już wiym, co niy bydzie ani kapy ani efyja. Tykõm bala szpanõm. Wyzgernie, z grajfkõm, fajniście... Rychtyczny majstersztik. Majer już furgo na prawica. Bal sie ôdrywo ôd zola, podrywo kympka trowy. Moja szłapa jeszcze w lufcie a Majer już prasko do ciaplyty. Bal w połowce duchty do neca ciõngnie za sobõm kapki wody kej kõmeta ôgõn... Mrõża ôczy, dyszcz już niy ziõmbi, dyszcz dowo folga i pocieszyni. Majer klojzdo choby srogo, modro szneka i dziwo sie stropiõny, jak citajõm nimieckie marzynia ô finale. Tulma na sztadiõnie robi coroz wiynksze larmo. Bal furgo wysoko, a jo sie skłoniõm zmachany... Majer sztopuje wsparty gowõm o supek... Ôto wszystko fertich. Już nic niy ma zoleżne ôd nos. Ôstały yno klarowne prawidła fizyki. Szwõng i grawitacyjo.. Dwie sekõndy do neca... wszystko stanyło, yno tyn bal furgo ... krõngło czorno-bioło paniynka.. Sekõnda do finału.. Już! I wtynczos bala tyko laty lekuśko, ôpaternie choby szmaterlok krzydłami luftu... Tyko a niyskorzij furgo dalij... wyżyj... coroz wyżyj ku blyndõm, kapkõm dyszcza, cimokowi! Kajś fõrt... na aus... za sztadiõn... za horizõnt... aże na sõm kryś świota i smyczy hań nasze marzynia...

Sztuba reżysera.

Kamil – Szkõt!

Reżyser – Wembley! Mamy połączenie! Darek! Wchodzimy z transmisją!

Kamil – Szkõt tyro po sztudio!

Reżyser – A pies z nim! Darek zapowiedź!

Sztudio.

Srokowski – Proszę państwa! Właśnie otrzymałem informację z reżyserki, że mamy połączenie z naszym sprawozdawcą na stadionie Wembley! Halo Mateusz! Czy się słyszymy?

Gaik – Dobry wieczór państwu! Dobry wieczór Darku! Mam nadzieję że dla nas wszystkich ten wieczór okaże się bardzo, bardzo dobry! Za chwilę na murawie stadionu pojawią się piłkarze Polski i Niemiec. I że, podobnie jak ci, którzy grali w pamiętnym spotkaniu czterdzieści sześć lat temu także ci współcześni gladiatorzy piłki dostarczą nam niezapomnianych wrażeń i emocji!

Srokowski – Mateusz! Ja myślę, że dziś cała Polska żyje tym wielkim sportowym wydarzeniem! Usiądźmy zatem wygodnie i razem z naszymi telewizorami śledźmy to widowisko!

Kapol – A po mie szczyłoł Hoenes. I trefił... Tyn ôstatni elwer...

Sztuba reżysera.

Reżyser – Uffff... Możesz mi powiedzieć, co to miało być?

Kamil – Rozchodzi sie wōm ô ta cołko godka?

Reżyser – O tym już nawet nie mam siły dyskutować. Chodzi mi o tego człowieka...

Kamil – To wyście skozali ônego sam skludzić...

Reżyser – To jest jakieś nieporozumienie! Miała być gwiazda a ty sprowadziłeś do studia wyrzutka społecznego!

Kamil – Przeca wszystko sztimuje! Miał być Acik Kapol i je! Tela yno co ôn już dzisiej niy ma żodyn srogi fusbalyrz yno blank ańfachowo persōna...

BINA CZWORTO – *na drugi dziyń*

Auto, kere jedzie gerkōwkōm na Ślōnsk. Szoferuje Kamil. Ze zadku zico Gerhat Kapol i trzimie na klinie Szkōta.

Kapol – Elwer! Ja. Tak na mie godajōm i mie to niy gorszy! Żyja jak żyja i to je moje żywobyci! Wiysz mody... Niykej se forszteluja, fto jo to niy mōg być. Niy wiym, iże bych trefił wtynczos do neca gralibymy ô majstra. Można ja a można niy. Można by my grali i ôstali majstrym a można niy. Można bych zagroł w tym ôstatnim szpilu a potym zawiesił na karku goldmedal. I można dalij grołbych pora rokōw kajś, w jakim srogim manszafcie we Francyji, Efie eli Angliji. Niyskorzij ostołbych trynerym, postawił chałpa, poznoł jako gryfno frelka, miał familijo i zocność... A na starość pynzyjo. Nale niy trefiłech. Ôstali my na szwortym placu. Wyjechali ze Jugosławje bez medalu. A można kebych trefił tyn ôstatni elwer pojechał bych na ta ôlimpiada a niy z drugim manszaftym Ślōnska do Czechōw? Można keby mi ta moja gyra słozył jakiś echt dochtōr a niy felczer? Tak mi słozył knaga, co lazować dobrze niy szło a co dziepiyro tyrać za balōm. Jedna ôperacyjo, drugo. Piekary, Repty a czas pitoł. Ze Ślōnska sie mie pozbyli, ROW furgnōł do drugij ligi i niy chcioł ańfachowego szpotławego szmaterloka a kolybocza. Na gruba mie niy przijyni bo komiszyjo dała abszlag. Bez fachu i ajnfalu na żywobyci trefiłech nazod do Palowic. Znodłech robota u fesztra a zwyk... Terozki już niy slopedia nale bōł czas, co niy krzyżwiōłech tygodniami... Straciłech dōm po fatrach... straciłech kwatyr we familoku, starciłech zymby i przocieli. Kōńcym straciłech sōm do sia zoca i reszpekt. Keby niy szwester we Dymbińsku fto wiym, co kaj bych dzisiej bōł... Tak to je mody. Jedyn tref, cufal i abo żeś je po widnyj strōnie abo w czornyj rzici... Abo bal leci do neca abo furgo na aus a ty wroz z nim. Bōłżeś ftoś a jeżeś żodyn. Taki rychtiś elwer. Ôstatni elwer...